

дебелия Новакъ, лицето му било разкъравено и смазано, но той ималъ сили да продума:

— Хвала ти, юначе! Богъ да ти помага!

Груица войвода трепналъ. Погледналъ съ замжтени очи, не можалъ да проговори.

Черниятъ разбойникъ причака Крали Марко, завъртя боздугана, замъри се право въ челото на коня му. Когато той хвърли боздугана, Шарко се приведе, легна на земята. Боздуганътъ изфуча надъ главата на Крали Марко.

Засвири сега въздуха, зафуча отъ Марковия боздуганъ. Марко мървеше право въ гърдитъ на разбойнишкия конь. Когато боздуганътъ литна, коньтъ легна на колѣне. Боздуганътъ удари черния арапинъ между дветъ очи. Падна той на земята и не стана вече.

Светна веднага небето, разведри се, повѣ топълъ вѣтъръ, роякъ птици прехвъркна отъ далече и запѣ. Като отъ тежъкъ сънъ се пробуждаше полето.

Марко слѣзе отъ коня си и отрѣза главата на черния арапинъ. После освободи дебелия Новакъ и Груица войвода.

Далече отъ планината се чу пѣсень, и звънъ на стада. Тъ идѣха по роднитъ си села и кошари.

Крали Марко възседна коня си и язди цѣла нощъ. Кога се разсъмваше, стигна Дечанъ манастиръ.

Бѣше третия день на Възкресение. Въ манастиря служеха божа служба. Крали Марко слѣзе отъ коня си, но не влѣзе въ черквата.

Къмъ манастиря отъ всички краища прииждаха хора. Всички знаеха що бѣ сторилъ Крали Марко. Тъ минаваха край него и му се кланѣха, влизаха въ черквата и се молѣха за него.